

บทที่ 1

"เราเลิกกันเถอะ..."

สาระสำคัญ...ที่อมลวรรณเรียกเขาให้ผลจากการเจรจาธุรกิจกับ ลูกค้ารายใหญ่ที่ประจวบศิริพันธ์ทำให้กนธิรู้สึกเหมือนเวลาหยุดเดินไป ครู่หนึ่ง

กว่าโลกของเขาจะกลับมาหมุนตามเดิม...อมลวรรณก็ก้มหน้า น้ำตารินและสารภาพสิ่งที่เธอเก็บไว้ในใจอย่างอัดอั้น

"...วรรณไม่รู้ว่าจะทำไมมันต้องเป็นอย่างนี้ วรรณรักที่...ถึงที่จะทำงาน อยู่ได้และเราต้องอยู่ไกลกัน วรรณก็ตั้งใจว่าจะรักที่ดีที่สุด แต่เกือบ สองปีที่เราคบกันวรรณรู้สึกเหมือนวรรณรักที่อยู่คนเดียว ที่ไม่เคยโทร มาหาวรรณก่อน...ไม่เคยจำวันสำคัญของเราสองคนได้..."

กนธิเสียใจ...เขาอยากแก้ตัวแต่กลับไม่มีคำพูดใดๆ รออยู่ในหัว ได้แต่ฟังเธอตัดพ้อ เพราะไม่มีช่องว่างในคำพูดของอมลวรรณให้เขาแก้ตัว

"เวลาวรรณมีปัญหาก็กังไม่มีเวลามาฟัง...ตลอดมา...วรรณ พยายามจะไม่คิดมาก วรรณพยายามรอ แต่นับวันที่ยังทำให้วรรณ คิดว่าที่ไม่รัก ทั้งๆ ที่ถ้าทำให้วรรณสัมผัสได้ถึงความรักที่มีให้วรรณ

วรรณก็คงจะทนต่อไปได้ แต่ที่ไม่...วรรณ...อยากรู้จริงๆ ว่าในหัวใจของที่มีวรรณอยู่ข้างหรือเปล่า"

"วรรณ...ผม..."

คำกล่าวหาของเธอมีมูลทุกข้อหา...

เขาผิดเองที่ไม่ใส่ใจเธอให้มากเท่าที่คนรักควรทำให้กัน นับแต่รู้จักเธอที่กรุงเทพฯ เขาเป็นฝ่ายเข้าไปใกล้ชัดเจนในที่สุดก็ผูกหัวใจของเธอไว้กับตัวเอง

อมลวรรณเป็นผู้หญิงดี...ไม่เคยเห็นเขาต้อยต่ำ เธอปล่อยให้เขาดูแลแฟปลาที่บ้านเกิดในภาคใต้อย่างใจกว้าง ไม่คิดจะผูกเขาไว้ใกล้เธอทั้งที่มีสิทธิ์ แต่แล้ว...วันนี้เขาทำให้ผู้หญิงแสนดีอย่างเธอต้องร้องไห้เสียน้ำตา

กนธีเจ็บปวดหนัก...เพราะเมื่อเขาคิดจะรักอมลวรรณ เขาก็พยายามหาหัวใจให้เธอทั้งหมด ทว่า...ผู้หญิง...มักความรู้สึกไวเสมอ

อมลวรรณก็เหมือนคนรักของเขากี่สองคนก่อนหน้าเธอ คือสัมผัสได้ว่าเขาไม่ได้มอบความรักให้พวกเธอหมดทั้งใจ

"วรรณ...ผม...ไม่ได้อยากให้มีมันเป็นแบบนี้..."

"ไม่เป็นไรค่ะ" อมลวรรณแหยหน้าขึ้นหึ่งๆ ไปหน้าอาบน้ำตา "...วรรณทราบว่าคุณพยายามให้ทุกอย่างที่วรรณอยากได้ ไม่ว่าจะวรรณอยากได้อะไรขอเพียงแค่ว่าไปหาที่ ที่พร้อมจะส่งมันมาให้ทั้งๆ ที่ที่เองก็ยังต้องทำงานเก็บเงิน แต่วรรณไม่ใช่ผู้หญิงที่พอใจกับการมีผู้ชายเลี้ยง วรรณต้องการมีครอบครัวที่อบอุ่น...และคนที่จะมาเป็นพ่อของลูก เขาต้องรักวรรณกับลูกอย่างแท้จริง..."

ตอนนี้ลูกค้าในร้านน้ำชาเล็กๆ ตกแต่งด้วยสีชมพูเป็นหลัก ตั้งบนถนนสายเศรษฐกิจกลางกรุงเทพฯ พากันนั่งเงิบ เงียบฟังเรื่องของเขากับเธอด้วยความรู้สึกต่างๆ กัน

อาจมีหลายคนที่ตั้งใจฟังพวกเขาคุยกันตั้งแต่ต้นจนมีแต่คนเห็นใจอมลวรรณในขณะที่นึกเกลียดชังหน้าเขา แต่คงไม่มีแม้แต่คนเดียวที่รู้ว่า

ความจริง...กนธิ์ก็เกลียดตัวเองเหมือนกันที่เป็นแบบนี้ เขาพยายาม
อย่างดีที่สุดที่จะรักผู้หญิงสักคนหนึ่ง แต่เหมือนมีเวรมีกรรมติดตัวที่
หัวใจครึ่งหนึ่งของเขาไม่อยู่กับผู้หญิงคนปัจจุบัน

มันไม่สนุกเลย...ที่ต้องมาเห็นผู้หญิงเจ็บเพราะเขาเป็นต้นเหตุ และ
ต้องมานั่งเสียดายกับการกระทำของตัวเอง

ทุกครั้ง...เขาจะรู้สึกผิด รู้สึกผิดจนอยากจะควักหัวใจไม่รักดีโยน
ทิ้งทะเลเหลือเกิน

"ผมขอโทษ...วรรณ"

"แล้วเรื่องก็ลงเอยที่ขวดเหล้า!"

ผานิต สาวใหญ่หน้าเข้มในชุดสูทกระโปรงสีน้ำเงินกรมท่าบนญาติ
ผู้ห้องพร้อมตบโต๊ะหินจนมือไหลไปโดนจานถั่วลิสงคั่ว เจ้าปรานต์ ลูกน้อง
คนสนิทของกนธิ์ หนุ่มน้อยอายุยี่สิบสามผู้มีใบหน้าบอกว่ามีสัญชาติไทย
เชื่อสายจีนหน้าดีใส่แว่นริบตะครุบถั่วที่กระดอนออกจากจานโยนใส่จาน
ดังเดิม

"อาน่า...เจ๊กี่ พี่ที่อกหักทั้งทีก็ดวดเหล้าแก็กลุ่มสักกลมสองกลมพอ
ให้มึนๆ เหมือนตอนออกรเรือตงเก"

"กลมสองกลมบ้านเอ็งสิพอมึนๆ! ประเด็ยจับโยนเป็นเหยื่อปลา
เลยนี่ แทนที่จะห้ามลูกพี่ ดันดีตีาชวนลูกพี่ดื่มจนนอนกลิ้งไม่เป็นท่า
ว่าแล้วข้าจับมันโยนทะเลเลยดีกว่า เฮ้ย! ใครอยู่ข้างในบ้าง มาเอาเพื่อน
นายหัวพวกเอ็งไปลับให้เหลกแล้วโยนทะเลเป็นอาหารหมึกหน่อยซิ"

"จ้าก! เจ้ ฉันไม่ผิดนะ พี่ที่เมาของเขาเอง เจ้จะพาลฉันไม่ได้นะ นี่ก็
พยายามห้ามนายฮั่วของเจ้แล้วนะ คนทำดียังผิดอีกเธอ!"

ปรานต์ร้องเสียงหลง กระโดดหนีจากโต๊ะพรรคเต็ยวสองเมตรเมื่อ
เห็นชายหนุ่มร่างบึกอย่างกับนักกล้ามสองคน สวมแต่กางเกงเล็สตีดไม่
สวมเสื้ออวดกล้ามเป็นมัดๆ พรรคพรรคลงมาจากบันไดด้านหลังบ้านไม้

สองชั้นหลังใหญ่กว้างขวางของกนธิ นายหัวแพปลาที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด แล้วทำท่าเหมือนจะตรงเข้ามาแบกเขาโยนทะเลตามคำสั่ง

"ฉันพยายามแล้วนะเจ้า!"

ผานิตเม้มปากมองหนุ่มลูกครึ่งไทยจีนอย่างขุ่นๆ แต่สุดท้ายก็ยอมโบกมือไล่คนงานแพปลาสองคนที่มานอนแรมอยู่ที่บ้าน

พอนักกล่อมผิวสีทองแดงมันปลาบเลิกทัพกลับ ปรานต์ก็ถอนหายใจกลับมาหนึ่งที่เก้าอี้หินใต้ร่มไม้ดั้งเดิม

"เจ๊เอ...เล่นอย่างนี้หัวใจฉันจะวายนะเจ๊นะ คนมันอกหัก เจ๊จะให้ ยืมรำเรียงหัวเราะเหมือนปกติเหอ...ฉันว่าเงินน่าจะเห็นใจพี่ที่นะ"

"เห็นใจทำไม...มันทำตัวเอง" ผานิตว่า แต่น้ำเสียงอ่อนลงเมื่อชำเลืองมองสภาพญาติพี่น้องที่นอนฟูบออยู่กับพื้นโตะหินเย็นๆ โดยมียังจับแก้วเหล้าแน่น

เธอถอนใจ ทิ้งตัวลงนั่งร่วมโตะแล้วลองสะกิดกนธิดู ปรากฏว่าเขา ยังพอมีสติ ผงกหัวขึ้นแล้วเคาะแก้วเหล้าเป็นสัญญาณบอกให้ปรานต์เติมน้ำเมาเพิ่ม ผานิตเลยฉวยเทโซดาใส่แก้วให้อย่างเดียว

พอกนธิยกดื่มก็พ่นพรวดใส่หน้าปรานต์

"ไอ้บ้า เหล้าบ้านเอ็งซงโซดาแก่ออย่างนี้เลยหรอ!"

"ไม่ใช่ฉัน ทำไมเวลจะพ่นไม่พ่นคืนไปที่เจ๊อ้อยละ วู้ย เบียดหมด เล่นกับคนเมานี่ขาดทุน แก่ลงเมาแล้วเอาโซดาสาตคืนได้ไหมเนี่ย" หนุ่มดีก้มลงเช็ดหน้ากับแขนเสื้อโดยไม่มีที่ท้าวจะโกรธเคืองรุ่นพี่อย่างทีพูด

นึกไม่ถึงว่าผานิตจะเห็นว่าคำพูดของปรานต์เป็นทางออกที่ดี สาวใหญ่รีบยกโซดาขึ้นรดหัวญาติพี่น้องที่เดียวสองขวดจนกนธิทนไม่ไหวลุกขึ้นจากโตะพยายามจะหนี แต่ด้วยความเมาเลยทำให้สะดุดขาตัวเองล้มลงไปนั่งกองกับพื้นทราย

ปรานต์มองแล้วอดบ่นไม่ได้... "คนรวนี้ไม่เสียดายโซดาเลยวะ สองขวดก็หลายสิบเข้าไปแล้ว..."

"ไอ้ยี้! พี่อ้อย เล่นอะไรเนี่ย!" กนธิ์ไวย

"ทำให้เอ็งเลิกบ้าไป เป็นไง สร้างเมาหรือยังไอ้ที!"

"ฉันไม่ได้เมาเหล่า!"

"...แต่เมารัก" ปรานต์แอบตบตบโดยไม่มีใครได้ยิน

"สภาพอย่างนี้หามันยังบอกถูกเลยว่าเมา!" ฆานิตโยนขวดโซดาเปล่าลงกับพื้นทรายปลายเท้า "เป็นถึงนายหัวต้องรับผิดชอบงาน คุณลูกน้องเป็นร้อยๆ คนยังทำตัวไม่เป็นที่เคารพ อีกหน่อยจะคุมคนอยู่ได้ยังไง!"

"ฉันไม่ได้อยากเป็นนายหัวเสียหน่อย!"

"แล้วทำไม อยากรอเวลาไปค้นหารักแท้ที่หายไปหรือไง หา! รู้ไว้ด้วยว่าป่านนี้เขามีลูกมีผัวไปแล้ว ไอ้พ่อเจ้า!"

"หยุดเลย ไม่ต้องพูด ฉันไม่อยากฟัง โว้ย! นี่มันวันโลกาวินาศเหรอะวะ!"

กนธิ์แหกปากคำสุดท้ายแล้วลุกพรวดวิ่งกลับขึ้นบ้านหลังใหญ่ริมทะเลของตน เข้าห้อง กระจกประตูปิดตึงปังเสียงดังสนั่นลั่นทุ้ง ทำเอาฆานิตเข่นเจี้ยวเคี้ยวฟัน อยากรอดขึ้นไปตีกันสั่งสอนน้องชายเหมือนเมื่อตอนอีกฝ่ายยังเด็กนัก

"ดูนายหัวเอ็งสิ ดูนายหัวของเอ็ง!" สาวใหญ่หันมาแยกเขี้ยวใส่ปรานต์ "กล้าพูดออกมาได้ว่าไม่อยากเป็นนายหัว เป็นนายหัวไม่ชอบ อยากรไปเป็นจับกังทำเรือเหมือนสมัยก่อนหรือไงวะ!"

"เฮ้ย...ใจเย็นเจ้ เจ้ก็รู้...คนเมาก็อย่างนี้แหละ...อย่าโกรธพี่ทีเลยนะ...อภัยให้เขาเถอะ เจ้ไม่รักน้องแล้วเหร..."

"ทำไมจะไม่รัก!" ฆานิตตบโต๊ะแล้วกระแทกตัวลงนั่งอย่างฮึดฮัดขัดใจ

ปรานต์รีบเทน้ำอัดลมสีดำใส่น้ำแข็งเย็นๆ ส่งให้

"ดื่มก่อนเจ้ กลับมาจากทำงานเหนื่อยๆ ก็หงุดหงิดอย่างนี้แหละ เดี่ยวพุงนี้พี่ก็เหมือนเดิมเอง เมื่อก่อนตอนอกหักจากดาวมหาวิทยาลัย

กับโดนสาวทิ้งตอนเรียนจบใหม่ๆ ฉันก็เห็นเขาบ่าอยู่คนเดียว วันรุ่งขึ้นก็หาย นะ...อย่าโกรธเลย เชื่อฉันเถอะ พรุ่งนี้ก็หาย...กลับไปเป็นนายหัวสุดหล่อมาดเข้มเหมือนเดิม..."

"ตราบได้ทีมันยังเป็นอย่างนี้อยู่เดี๋ยวมันก็ต้องออกหักเหมือนเดิม ไม่มีทางหายหรอก!"

"แหม...เจ้ พูดเหมือนพี่ที่จะต้องออกหักไปชั่วคราวกับชั่วคราวอย่างนั้นแหละ หล่อๆ เข้มๆ รวยจนเป็นนายหัวขนาดนี้เดี๋ยวก็เจอสาวที่ใช้เอง"

"เอ็งจะรู้อะไร" ผานิตว่าแล้วยกแก้วน้ำอัดลมขึ้นดื่มสองอีก...พออารมณ์เย็นลงก็ถอนหายใจเฮือก หันไปคุยกับเพื่อนรุ่นน้องของกานธี ด้วยน้ำเสียงที่กลับมาเป็นปกติ

"ข้า่นะอยู่กับมันมาตั้งแต่เรียนชั้นประถม เห็นทุกอย่าง รู้ทุกเรื่อง... รู้จนไม่อยากรู้ สงสารมันจนไม่รู้จะสงสารยังไง ข้าฟันธงได้เลยว่าต่อให้มันเจอผู้หญิงคนใหม่ มันก็ต้องเข้าอีหروبเดิม"

"อ้าว...ทำไมอะเจ้"

"มันไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังเลยอะ"

"ไม่อะ" ปรานต์ส่ายหัวพริต "ฉันรู้แต่ทุกทีที่พี่ที่จีบหญิงไม่เคยบอกใครสักทีว่ามีกะตังค์ แต่ก็ตาแหลม คว่าสาวได้ที่ก็เจอแต่ผู้หญิงดีๆ ไม่เคยเจอแม่หางิวเงินสักคน"

"เพราะอย่างนี้ล่ะข้าถึงได้โกรธมันทุกครั้งทีโดนผู้หญิงทิ้ง ผู้หญิงดีๆ นะหายากจะตายไป มันก็มีวาสนาช่างหาเจอได้สองปีหน สองปีหน...แล้วดันทำหลุดมือ"

"เออ จะว่าไปก็จริงนะเจ้...แปลกวะ"

"ไม่แปลกหรอก!" ผานิตหัวเราะขึ้นจมูก ยกน้ำอัดลมขึ้นดื่มจนหมดแก้ว "...มันต้องโดนเขาทิ้งแน่อยู่แล้ว เพราะมันไม่เคยรักใครจริงๆ จังๆ นอกจากบ๊อบบี้เลิฟคนนั้น"

"บ๊อบบี้เลิฟ? รักแรกเธอเจ้ เฮ้ย! ฉันหูฟาดหรือเปล่า หมายถึงพี่ที่

ฝังใจกับรักแรกจนลืมไม่ลงเธอเจ้า ฉันจะขำดีไหมเนีย!"

"ขำออกก็ตีสีไฉ่วร" สาวใหญ่แหวโล่เพื่อนรุ่นน้อง "ถ้าเอ็งรู้ว่าเพราะอะไร เอ็งจะพูดไม่ออกเหมือนข้านี้แหละ"

"แล้วมันยังงัยละเจ้า"

ปรานต์ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นในขณะที่ผานิตไม่เห็นว่าเป็นเรื่องล้อเล่น...แต่เพราะหนุ่มตีผู้นี้เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ญาติพี่น้องของเธอคบหาสนิทสนมมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เธอจึงซึ้งใจ

ใช่...กนธิไม่ได้บอกใครหรอกว่าเขาเป็นนายหัวแพปลาและเป็นเจ้าของท่าเรือนักท่องเที่ยวที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด เพราะก่อนหน้านี้ กนธิเป็นแค่เด็กกำพร้าส่งสาร ทำงานใช้แรงงานอยู่ตามแพปลา และไม่ได้เรียนต่อระดับปริญญาตรีเพราะต้องทำงานหาเงินเลี้ยงชีพ กระทั่งมีจุดพลิกผันเกิดขึ้นในชีวิต ทำให้กนธิกลายเป็นนายหัว มีเงินไปเรียนต่อจนได้พบกับปรานต์ในคณะบริหารธุรกิจ

ด้วยความที่อายุห่างกันสี่ปี ปรานต์จึงสมัครใจจะเรียกกนธิว่าพี่ และตามมาทำงานที่แพปลากับท่าเรือท่องเที่ยวหลังเรียนจบ แม้มารู้ที่หลังว่าที่แท้เจ้าของที่ทำงานที่ตนคิดจะทำงานด้วยคือกนธิเพื่อนสนิท ก็ไม่ได้โกรธเคืองเพราะปรับความเข้าใจกันได้ด้วยพื้นนิสัยเข้ากันได้ดี

ผานิตไม่ได้เห็นปรานต์เป็นคนอื่น เพราะหนุ่มตีผู้นี้ทำให้เธอกับกนธิยิ้มได้หัวเราะได้เมื่ออยู่ใกล้ ซึ่งนั่นเป็นคุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่เพียงพอแล้วสำหรับการจะคบกับใครสักคนหนึ่ง เธอจึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเล่าเรื่องราวแรกของกนธิให้ปรานต์ฟัง

"ข้าจะไม่เล่าหมดละนะ แต่เอาเป็นหลักๆ คือเรื่องนี้นะ..."

ตอนกนธิอายุสิบขวบ...ได้เกิดความวิบโยคขึ้นในชีวิตของเขา นั่นคือพ่อที่เอาแต่กินเหล้าและแม่ที่เอาแต่เล่นไพ่แล้วทะเลาะกันทุกวันเอาน้ำร้อนสาดใส่กนธิที่เข้ามาห้าม จนปัจจุบันนี้ได้ตาซ้ายของกนธิยังมีแผล

เป็นบางๆ ที่ถ้าไม่ฟังจะไม่เห็น

เพื่อนบ้านที่รู้เรื่องนำความไปแจ้งตำรวจ พ่อกับแม่ของกนธิจึง
ยิ่งเดือด แอบหอบผ้าหอบผ่อนหนีเขาไปในคืนหนึ่ง ทั้งลูกชายคนเดียว
ไว้กับบาดแผลอันเจ็บปวด

นำสาวของกนธิซึ่งตอนนั้นไม่มีลูกได้รับการติดต่อจากตำรวจและ
ข้าราชการในพื้นที่ให้รับกนธิมาเลี้ยงเพราะเป็นญาติที่เหลืออยู่เพียง
คนเดียว นำภรรยาสาวของกนธิกับน้ำเซียงจึงรับเขามาเลี้ยงอย่างเสีย
ไม่ได้และใช้งานกนธิไม่ต่างจากคนงานคนหนึ่ง

ให้เขาติดรถส่งปลา...

ให้เขาดูแลทำความสะอาดบ้าน...

ให้เขาทำทุกอย่างโดยไม่มีความรักให้เหมือนที่สายเลือดเดียวกัน
ควรมีให้กัน

กระนั้นกนธิก็อดทนใช้ชีวิตอยู่กับน้ำของตน โดยมีผานิตซึ่งเป็น
ญาติห่างๆ ฝ่ายแม่เป็นเพื่อนและเป็นพี่สาวเพียงคนเดียว จวบจนกนธิ
ย่างเข้าวัยรุ่น ตอนย่างเข้ามัธยมปีที่สองเขาก็เริ่มแสวงหาความรักจาก
ผู้หญิงทั้งจากรุ่นน้อง รุ่นเพื่อน รุ่นพี่ ประกอบกับเป็นคนหน้าตาดี เรียกได้ว่า
เป็นเดือนประจำโรงเรียน เลยมีผู้หญิงมากมายยอมให้เขาจับ ทว่า...

อุปสรรคความรักระหว่างกนธิกับเพื่อนหญิงมีอยู่สองเรื่องหลัก
คือหนึ่ง...ในตอนนั้นกนธิยังเป็นแค่ผู้ใช้แรงงานตามแพปลาเล็กๆ เมื่อ
เด็กสาวๆ พบความจริงเธอจะถอยหนีทันที เพราะเด็กวัยรุ่นย่อมอยาก
ได้ความรักที่สวยหรูดูดี ไม่ใช่ความจริงในชีวิตที่ต้องตีนถีบปากกัด
กับสอง...หัวใจของกนธิเองที่เวลารักใคร่ก็รัก แต่หากพบเมื่อใดว่าเธอ
ไม่ใช่อย่างที่เขาคิด เขาจะตีตัวออกห่างแล้วหาคนใหม่โดยไม่รอช้า ทำให้
หลายคนมองว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้หลายใจ

ไม่มีใครรู้ว่าเด็กวัยรุ่นอายุเพียงสิบห้าสิบหกอย่างเขามีความมุ่งมั่น
ในรักอย่างจริงจัง

ชีวิตเขาไม่มีความรักมากนัก เพราะฉะนั้นเขาจึงเลือก...เลือก...เลือก จนกระทั่งวันหนึ่ง เหมือนสวรรค์ส่งเธอผู้นั้นมาให้

ในโรงเรียนต่างจังหวัด...ที่ไม่น่าจะมีเด็กสาวพอใจมาเข้าเรียน กลับมีเด็กผู้หญิงอายุสิบห้าคนหนึ่งย้ายมาปีสุดท้ายของชั้นมัธยมต้น และเธอก็เก่งทั้งเรื่องเรียน เก่งทั้งเรื่องกีฬา นอกจากนั้นยังหน้าตาน่ามอง นิสัยน่ารัก เรียกได้ว่าไม่มีอะไรขาดเกินสำหรับการเป็นคนรักของผู้ชายสักคน

แรกเริ่มเดิมทีกานธิไม่รู้จักเธอหรอก เพราะเธอเพิ่งย้ายมาและเรียนอยู่คนละห้อง แต่เพราะน้องชายของเธอเข้าชมรมดาบไทยชมรมเดียวกับกานธิ เขาจึงมีโอกาสได้ทำความรู้จักกับเธอ จนล้มผัสได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการ...ล้วนรวมอยู่ในตัวเธอคนนี้ทั้งหมด

กานธิรักเด็กผู้หญิงคนนี้ด้วยความเร้าร้อนของวัยรุ่น ในขณะเดียวกัน กลับพิจารณาเธออย่างกังวลด้วยประสบการณ์ที่พบเจอมากกว่าคนอื่น นับแต่อายุได้สิบขวบ

มีอยู่ช่วงหนึ่ง...เธอมีทำที่ว่าจะยอมคบกับเขา แต่กานธิก็เริ่มประหวั่นต่อความจริงอีกประการหนึ่ง นั่นคือเขาเป็นแค่เด็กแพปลาเหม็นๆ ชีวิตไม่สวยหรูเหมือนหนุ่มๆ ที่เด็กผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝัน แต่แล้ว...ความหวาดหวั่นนั้นได้สลายหายไปพลัน เมื่อในยามแดดร้อนที่ถึงวันวันหนึ่ง... ขณะกานธิติดรถขนอาหารทะเลสดไปที่ร้านอาหารกลางเมืองแล้วพบเธอ ยืนอยู่หน้าร้านขายเครื่องเขียนกับเพื่อนหญิงอีกคน ทำทางเหมือนเพิ่งซื้อของในร้านเสร็จเพราะมีกระดาษสีแผ่นใหญ่อยู่ในมือ

กานธิรีบหันหน้าหนีด้วยกลัวว่าเธอจะรังเกียจ แต่เธอกลับหันมาเห็น และเดินเข้ามาหาเขาที่รถกระบะชนปลาเหม็นๆ ก่อนจะทักด้วยรอยยิ้มสดชื่น

ที่ทำอะไร

ผานิตอยู่ในเหตุการณ์ด้วย...อยู่ในห้องโดยสารตอนหน้าที่แสน

เย็นสบาย

ในตอนนั้น...รอยยิ้มของผู้ที่กนธิหลงรักทำให้ผานิตอบอุ้นจนดวงตาร้อนผ่าว ส่วนเจ้าตัวไม่ต้องเดาเลยว่าดีใจแค่ไหน เพราะแม่จะอ้อมแอ้มตอบกลับไปว่าทำงาน เธอกลับตาโตชื่นชมเสียดด้วยซ้ำ

‘ที่ทำงานแล้วหรือ เก่งจัง!’

ถ้าไม่เป็นเพราะน้ำเขยแรงให้รีบส่งของแล้วกลับขึ้นรถ ผานิตคงได้เห็นสาวน้อยผู้นั้นเต็มเต็มส่วนที่พร่องหายไปจากชีวิตของกนธิมากขึ้นอีกนิด

กนธิมันใจในตัวเด็กผู้หญิงคนนี้ ถึงกับพูดกับผานิตได้เต็มปากเต็มคำว่าจะหยุดอยู่ที่เธอคนเดียวตลอดไป

พอผานิตรู้ใจน้องชาย ถึงกับต้องไปเอ่ยปากขอเธอคนนั้น...ว่ากนธิจริงจัง อย่าทำให้เขาผิดหวัง ถ้าคิดจะเล่นๆ หรือลองรัก...ก็อย่าซึ่งเธอ...พยักหน้ารับและบอกว่าไม่เคยเห็นความรู้สึกของใครเป็นเรื่องล้อเล่น

แต่ชีวิต...ไม่เคยบอกได้หรือกว่าต่อไปข้างหน้าเราจะต้องพบกับสิ่งใด หลังเรียนจบมัธยมปีที่สาม รักแรกที่ฝังใจของกนธิต้องย้ายกลับกรุงเทพฯ ทั้งครอบครัว

เขาขอคำสัญญาจากเธอว่าจะติดต่อกลับมา แล้วกลับมาหาเขาในวันหนึ่ง

เธอรับปากรับคำ...หว่า...เวลาสิบสองปีผ่านไป...ไม่มีสิ่งใดหวนกลับดูจสายลมที่พัดผ่านไปแล้ว...ไม่หวนคืน

“ช่วงที่ไอ้ทีเพิ่งเรียนจบ ม.ปลาย ส่วนข้าเรียนจบมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ก็มีข่าวว่าพ่อกับแม่ของไอ้ทีโดนพวกนักเลงคุมบ่อนฆ่าตาย นำภรรยาหน้าสักก็รถคว่ำตายพร้อมลูกชายอายุสองขวบ ไอ้ทีกับข้าที่ช่วยดูแลแพปลา มาตลอดก็รับหน้าเสื่อดูแลกิจการต่อให้